

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 3.

ЦАРИГРАДЪ, НОЕМВРІЙ 1867.

БРОЙ 11.

МЛАДЫЙ ЧЕЛОВѢКЪ.

IV. Важность-та на характеръ-тъ.

(Вижь год. II стран. 50, 59, 75)

Младый-тъ ми читатель може да усѣща, че ако иска да бѣде лѣкаръ, адвокативъ или священникъ, то всичко което казахъ за драгоценность-тъ на характеръ-тъ щѣше да е необходимо за него. онеже той тогазъ щѣше да е въ едно олкозъ отлично положеніе, щото щѣше да има нуждѣ отъ единъ характеръ, не само беспороченъ но и положително прѣвсходенъ. Мыслилъ ли е нѣкога читатель-тъ ми, че не е богатство-то, слава-та и другы-тъ въшны украшения но самый-тъ человекъ е прѣдметъ-тъ който ся почита и слави, и който става вѣченъ? Прочутый-тъ Астрономъ Нютонъ казва че мудрый-тъ гледа на человекы-тъ като на коніе, всички-тъ имъ притяжанія, титлы, богатство и чинъ, както той мысли, сѣ само притуркы. И така е. Званіе-то или занятіе-то на единъ человекъ е само срѣдство-то сѣ което той трѣбва да слугува на врѣме-то си и на Бога. Думы-тъ, който единъ почтенъ и даровитъ родлюбецъ преди малко каза, добрѣ изражавать чувства-та ми относительно на този прѣдметъ. Той говоряше на нѣколко адвокаты така:

“Братіе, вы който имате сѣщо-то сѣ

мене званіе на законници, ако и да ви изговорихъ всичко това, то пакъ споредъ моего мнѣніе наше-то званіе не е толкозъ славно колкото нѣкои отъ васъ го имате. Дълбоко усѣщамъ че вси-тъ человекы естественно сѣ равни и слѣдователно имать сѣщы-тъ правдины; и така все сѣмы мыслилъ за человекы-тъ отъ всички-тъ почтенны званія че сѣ равны.

Често ся говори че званіе-то на законникъ (т. е. адвокативъ) е най высоко-то, най почтенно-то и най славно-то въ което человекъ може да слугува. Може нѣкои отъ васъ така да мыслите, и сѣ това мнѣніе да сте влѣзнали въ тѣзи службѣ. Но не е таквозъ мое-то мнѣніе. Азъ не мыслилъ че званіе-то на адвокативъ е по славно или по важно отъ художество-то на единъ кундурадѣя, шевачъ, зидаръ или на кой да е художникъ: Азъ не мыслилъ че това званіе е по прѣвосходно отъ званіе-то на лѣкаря, който облекчава и отмахнува тѣлесны-тъ бѣды на человекескый-тъ родъ: а особено не мыслилъ че то е по прѣвосходно отъ онова званіе чрѣзъ което человекъ ся сѣединява съ бѣдѣщность-тъ си и съ Бога. Но мнѣніе-то ми е, че званіе-то на Богословцы-тъ е равно сѣсъ званіе-то на адвокаты-тъ

И адвокативъ-тъ и проповѣдникъ-тъ по естественный законъ, и по законъ-тъ

Божій еднакво сж длѣжни да живѣють чисто и непорочно и колкото можѣтъ да ползувать други-тѣ.

Ако е привилегія на проповѣдника да стои между Бога и чловѣцы-тѣ, еднакво е привилегія на адвокати́на, въ коѣх да е опасность, да поддържа правдѣ-тѣ на всякой чловѣкъ, понеже тая правда ся даде на чловѣка и отъ естество-то и отъ Бога. И тѣй, азъ щѣхъ да кажѣ че трѣбва да сждимъ за цѣлый-тѣ въпросъ, заради относително-то достоинство и важность на разны занятія, по свято-то правило на естественно-то равенство, което е естественный-тѣ законъ между чловѣцы-тѣ. Ако има нѣкое занятіе, което може да ся брои по прѣвосходно отъ вси-тѣ други, то е земледѣліе-то. Мнозина сж говорили че то е най прѣвосходно-то занятіе. Но азъ мыслѣхъ че то има сжщы-тѣ правдины, които ся отдавать на всички-тѣ други. Азъ не могѣ да склонѣхъ на това, че земледѣлци-тѣ сж по добри отъ художници-тѣ, отъ търговцы-тѣ, или отъ адвокаты-тѣ, ако и да сж тѣ десеть пѣти по много отъ всички-тѣ други наедно."

Види ми ся че младежи-тѣ въ това врѣме стоятъ на едно високо и славно положеніе. Тѣ живѣють въ едно врѣме, когато съобщенія-та сж толкозь бѣрзы, щото извѣстія можѣтъ да ся раздавать съ чуднѣ скоростъ. За малкѣ цѣни тѣ можѣтъ да добыють отъ най добры-тѣ книги до колкото могатъ да четѣтъ. Тѣ можѣтъ да гледать на задъ и да видять всичко-то минало, цѣло-то поле покрито съ трупове на силны мажіе. Тѣ можѣтъ да гледать въ голѣмы-тѣ памятницы на великы народы, и да видять какъ земна-та слава исчезнува въ свѣтъ-тѣ когато Богъ ся разсѣрди и обличава. Каквы поучителны уроцы за чловѣческѣ-тѣ суетѣ не бы намѣрили тѣ да прочетѣтъ! Каквы извори на мудрость ся отварять прѣдъ тѣхъ, отъ които тѣ можѣтъ да изчерпвать непрѣстанны снабдѣнія!

Има двѣ правила, които трѣбва да държимъ въ умъ-тѣ си и споредъ тѣхъ трѣбва да дѣйствуваме: едно-то е че всякой чловѣкъ има личный-тѣ си характеръ и лична-та си отговорность; а друго-то е че наше-то вліяніе е вече съединено съ вліяніе-то на милионы-тѣ които живѣють въ нашій-тѣ вѣкъ.

Всичка ный трѣбва да дѣйствуваме споредъ тѣзи двѣ правила. Едно-то изыска отъ тебе не онова което си и което правишь, по което можешъ да правишь. То изыска дѣйствително-то и възможно-то. Ставать хыляды благоврмія въ които личный-тѣ ти характеръ ще ся опытва и ще има голѣмо-то си вліяніе. Но пакъ Богъ така е наредилъ нѣща-та щото всякой чловѣкъ има да извършува много нѣща чрѣзь съдружество-то на други. По това правило ся види че само единъ чловѣкъ не струва много; но общества и народи сж съставени отъ такыя единицы, и всяка отъ тѣхъ дава личбѣ на характеръ-тѣ на народъ-тѣ или на вѣкъ-тѣ въ койго живѣе.

Една дѣждовна капка не може да каже че тя е едно голѣмо нѣщо, но отъ сложено-то вліяніе на всички-тѣ капкы зависягъ, храна-та на чловѣцы-тѣ и добытцы-тѣ, красота-та на поле-то, и рѣкы-тѣ които развеселявать долины-тѣ. Ако и да не ставашъ никога начальникъ, или не бѣдешъ на честиѣ службѣ, по пакъ съдруженъ съ други, ты имашъ главно-то си вліяніе въ свѣтъ-тѣ; росны-тѣ капкы, които покрыватъ поле-то съ бисеры-тѣ си малко ли струвать? Ако и да казуваме че полза-та само на една капкѣ е твърдѣ малка.—"Росны-тѣ капкы невидимо слазять привечеръ." И съ това още тѣ учатъ чловѣцы-тѣ да гледать да бѣдѣтъ повече полезни и да ся не грызатъ толкозь да бѣдѣтъ извѣстни.

Ако и да мысли нѣкой че живѣе въ една малкѣ и простѣ долинкѣ: то пакъ нека е увѣренъ че въ онѣзи долинкѣ има повече отъ колкото най високоумный-тѣ Философъ е могълъ да издири или изясни. Въ онѣзи простѣ долинкѣ има много скърби, които можешъ да облекчавашъ, много мракъ който можешъ да унищожавашъ, много унуждени на които можешъ да помагашъ. Не мысли че си въ безотговорность, защото свѣтъ-тѣ не тя вижда. Не мысли че въ тойзи широкъ свѣтъ има едно мѣсто толко непознато и уединено щото да не можешъ въ него да употребывашъ всички-тѣ си силы съ най добъръ начинъ. Не въздышай за високо положеніе, съ мысль че въ него ще можешъ да извършишь голѣмы и добры работы, но дръжь една чистѣ и постояннѣ свѣтлинѣ, ако и малкѣ да е, неже

да ся трудишь да произведешь блъскателны искры съ кремъкъ и огнило.

Почти всички-тъ ни страдаіа прѣзъ тозъ животъ ставатъ отъ пороцы въ личный-тъ ни характеръ. Въ всички познаницы що имашь можешь ли да намѣришь единъ който да нѣма нѣкаквы пороцы въ характеръ-тъ си? Сега можешь ли разумно да мыслишь че нѣмашь тѣзи пороцы, ако и да не можешь да ги посочишь? Искамъ да бждешь ты единъ истиненъ испытатель на себе си, и да си рѣшителенъ да имашь единъ важенъ характеръ, щото да бждешь готовъ да ся учишь отъ койж да е странъ и радостно да търпишь и біенія, ако бы могло да ся вѣе въ тебе мудрость.

Казвагъ че въ старо врѣме голѣмци-тъ были държали нѣкои безумны около себе си и научавали повече истинъ отъ тѣхъ неже отъ вси-тъ други въ свѣтъ-тъ.

Когато бѣхъ младъ, "казва Сициль," майка ми имаше еднъ слугыниъ, на койж-то поведеніе-то ми ся виждаше да бѣ мудро. Единъ человекъ бѣше цѣненъ да вари пиво, и слугыня-та гледаше работж-тъ му за да научи начинъ-тъ на направж-тъ. Когато той работаше, имаше едно нѣщо, което тя не можаше да разбере. Тя го попыта за онова нѣщо, а той ѣж укори съ най унизителны думы за незнаніе-то и глупость-тъ ѣ. Когато тя приказа това на майкж ми, тя ѣж попыта, какъ е прѣтърпѣла тя таквызъ хулы? "Азъ щѣхъ да съмь благодарна," рече тя, "да прѣтърпиж хыляды пжти по хулы думы за ползж-тъ койжто можахъ придобы отъ него."

Ако и твърдѣ малко години да живѣешь на свѣтъ-тъ и да го разгледвашь, ще научишь че бескрайно по прѣвосходенъ е характеръ-тъ отъ всяко друго нѣщо. Ты може да си сиромашь, или нещастливъ, или осамененъ; но ако имашь добъръ характеръ, никога не ще бждешь прѣзрѣнъ отъ Бога ни отъ человекы-тъ. Человекъ-тъ който не е загубилъ характеръ-тъ си, никога не е загубенъ; но когато е загубилъ характеръ-тъ си той е вече изгубенъ отъ всичко що е нравственно и полезно. Когато человекъ успѣва, зависть и хулы ще го слѣдватъ, както го слѣдва сѣнка-та му, но ако е той правъ, тѣ не ще иматъ силж. Благодарѣтели-тъ пакъ сж благодарѣтели, ако и

другы да говорятъ криво за тѣхъ. Праздно ще да е да ся говори че единъ трудолюбивъ человекъ е лѣшивъ, — че единъ мудръ человекъ е безумецъ, — че единъ въздържаникъ е раскошникъ, — или че единъ праведенъ человекъ е развращенъ. Добрый характеръ състои вѣтрѣ въ человекъ. Само оныи който го има, може да го развали; никой другъ не може.

Познавалъ съмь человекы които бѣхж спечалили добръ характеръ, а другы нападахж върхъ тѣхъ съ такъвж жестокость, каквато само най зло-то срдце може да произведе, и за нѣколко врѣме видяше ся че този человекъ ще ся съкруши. Мнозина мысляхж че той е вече погубенъ. Но такъвъ человекъ не може да ся погуби. Сабя-та на таквызъ хулы може да замахва връзъ него и пакъ и пакъ, но тя ще бжде безсила както сабя-та на Енея съ койжто той въ свѣтъ-тъ на духове-тъ съчеше тѣзи духове безъ да може да имъ направи никож поврѣдъ. Раны-тъ, вѣроятно, ся исцѣлятъ отъ само себе си.

"Всякой смилсенъ человекъ," пакъ казва Сициль," когато разсажда за положеніе-то си въ свѣтъ-тъ, ще разгледа около си, и ще пыта; Що ся срдца съ положеніе-то ми? Що искамъ? Що ще мя удовлетвори? Гледамъ на богаты-тъ и виждамъ Ахаава посрѣдъ всички-тъ си богатства, — дряхлѣ срдцемъ за еднъ градинж за зеліе! Видѣж богаты-тъ слѣдъ всичко то си богатство, да вдигнж очи-тъ си въ мжкж-тъ и да проси капжж водж за да прохладѣ лютость-тъ на страданія-та си! Видѣж другой-тъ безуменъ богатъ, повыканъ отъ тозъ свѣтъ въ сжщж-тъ минутж, когато ся веселяше въ изобилно-то си богатство! Гледамъ на мудры-тъ и виждамъ Соломона съсъ всичкж-тъ си мудрость да прави работы като единъ безумецъ, и знаѣж, че и азъ ако имажъ всичкж-тъ неговж мудрость, и да бѣхъ оставенъ на себе си, щѣхъ да правѣж както него. Виждамъ Ахытофела че съсъ всичкж-тъ си хитрость ся обѣси само защото го не послушахж! Ако ся обѣрнж къмъ человекы прѣданы на удовольствія — виждамъ че съборъ-тъ на всичко-то удовольствіе е сатанинско лѣгло въ което той хвърля рабы-тъ си!

Виждамъ Исава че продава първенство-то си за гозбж отъ лещж! Виждамъ

Соломона, какъ слѣдъ всички-тѣ си удовлетворенія, оставя името си за укоръ на църквѣ-тѣ до скончаніе-то на свѣтъ-тѣ. Ако мислѣхъ за славѣ расхождамъ ся въ гробища-та на голѣмцы-тѣ; тамъ е край-тѣ на всички-тѣ ми издирванія. Тамъ ходѣхъ между силны-тѣ и славны-тѣ мъртвецы! Не е ли тука край-тѣ на земнѣ-тѣ славѣ? И какво е останало отъ великы-тѣ человекы на свѣтъ-тѣ? Какъвъ е споменъ-тѣ на славны-тѣ мъжѣ въ отечество-то ми? Едва ли едно хваленіе написано на гробъ-тѣ: и то не трайно! А! Ни едно отъ тѣзи нѣща не може да ми удовлетвори!

Азъ трѣбва да срѣщамъ смъртъ, — трѣбва да посрѣщамъ сждѣ, — трѣбва да посрѣщамъ Бога, — трѣбва да срѣщамъ *Вѣчностъ*! Это какво трѣбва да мислѣхъ. И это за какво трѣбва да ся приготвямъ.

Прѣдположи че въ пріятнѣ нѣкоѣхъ лѣтнѣхъ сутринѣ ся расхождашъ съ сына си на едно извѣнъ градъ-тѣ. Прѣкрасны полены ся простиратъ прѣдъ очи тѣ ти; чуѣтъ ти ся отъ всякадѣ най хубавы нѣянія на птицы-тѣ; всяка природа ти приноси радостны гласове. Възлѣзовашъ нѣгдѣ на по високо мѣсто и гледашъ на около прѣписпстрены-тѣ красоты на създаваніе-то, хълмове, долины, потоцы, джбравы, зелены моравы, ливады, пасища, и стада блѣющы; — можешъ ли тогазы да не управишъ вниманіе-то на сына си върху такъвъзъ едны хубосты, и да не заведешъ духъ-тѣ му къмъ оногось, който е само еднѣ думѣ реклѣ, и всичко е станѣло? Въ такъвъзъ едно обстоятелство не можешъ ли лесно да възвышишъ размышленія-та му къмъ небе-то? Не можешъ ли да заведешъ умъ-тѣ му въ присноцвѣтущы-тѣ ливады и тихы-тѣ воды дѣто има сладко почиваніе за всегда? Не можешъ ли да му обадишъ благосклонный-тѣ пастырь, който тамо покровителствува стадо-то си, като събира агнета-та въ обятія-та си, и гы мандрува въ нѣдра-та си? Языкъ-тѣ на бащѣ-тѣ или на майкѣ-тѣ може тука да надмине краснорѣчіе-то на проповѣдника отъ амвонъ-тѣ.

Църква-та, въ коѣто всякога ся проповѣдува слово-то Божіе, възлюбленни, нека

бѣде срѣдство за поправленіе на недостаткы-тѣ ны; църква-та, казувамъ, коѣто изображава древнійтѣ Ковчегъ, нека ни бѣде спасеніе; но нека знаемъ че църква-та има нѣщо повече отъ Ковчегъ-тѣ, защото въ оныи Ковчегъ влѣзохъ отъ вси-тѣ родове на животны-тѣ съ намѣреніе да ся избавятъ само отъ потопѣ-тѣ, а неи да ся поправятъ; за това и львъ-тѣ львъ влѣзе и львъ излѣзе; вълкъ-тѣ вълкъ влѣзе и вълкъ излѣзе; змія-та змія влѣзе и змія излѣзе. Христіянинъ-тѣ обаче львъ влѣзва въ църквѣ срдцемъ, и овца излѣзва; вълкъ влѣзва, и агне излѣзва; змія влѣзва, и гълъбъ излѣзва; чисти трѣбва всякога да излѣземъ изъ храмъ-тѣ Божій, и чисти да си останемъ отъ всяко лукавство, отъ грабительство, неправдѣ, зависть, злобѣ, неблагодарство, навѣты и отъ всякѣ другѣ страсть; и така ако правимъ, ще живѣемъ благополучно въ земнѣ-тѣ на общаніе-то, въ коѣто съ Божіѣ-тѣ помощъ смыпристигнали, и ще ся сподобимъ и вѣчный свѣтъ на небесно-то царство въ Христа Исуса, Емуже слава въ вѣкы аминь.

Никакъ не ся радуватъ на живота си тѣзи които нѣма какво да правятъ: и такови-тѣ сждѣ даже голѣма тегота сами на себе си. Само на истинно дѣятелны-тѣ ся услажда животъ-тѣ; който нищо не работи, на нищо не ся радува. За празны-тѣ почивка и растушка сждѣ рѣчи незначителны. Работаніе-то прави почивкѣ-тѣ пріятнѣ и сладостенъ и тихъ сънъ-тѣ. Свидѣтели за истинность-тѣ на думы-тѣ ми сждѣ, всички които сждѣ прѣкаралы много занимателно и полезно поприще и ся оттеглятъ на самѣ да ся радватъ на живота си; не е ли истина че тѣмъ такъвъзъ животь имъ твърдѣ скоро дотегва?

На женѣ-тѣ най хубава-та прѣмѣнѣ и украшеніе ся описува дѣто хубавицы-тѣ отъ модѣ-тѣ никога не быхъ ни сѣнували, — въ четвъртый стихъ на третѣ-тѣ главѣ отъ първо-то посланіе на Апостола Петра: — **КРОТЪКЪ** и **ТИХЪ ДУХЪ**, което е многоцѣнно прѣдъ Бога.

Много по голѣмѣ добринѣ душевнѣ показва този който ся радва за благополучіе-то, а не който скѣрби за злополучіе-то на ближняго си.

ЮСИФЪ ПРОДАЕНЪ ОТЪ БРАТІЯ-ТА СИ

“И отидохъ братія-та му да пасътъ стадо-то на бащъ си въ Сихемъ. И рече Израиль Юсифу: Не пасътъ ли братія-та ти въ Сихемъ? ела да тя проводишь при тѣхъ. А той му рече: Ето мя. А рече му: Иди, да видишь, добръ ли сѣ братія-та ти, и стадо-то, и донеси ми извѣстіе. И проводи го отъ Хевронскій-тъ долъ, и дойде въ Сихемъ. И намъри го единъ челоуѣкъ, като ся скыташе по поле-то, и попыта го той челоуѣкъ, и рече: Що търсишь? А той рече: Братія-та си търсишь: кажи ми, дѣ пасътъ. И рече онзи челоуѣкъ: Отидохъ отъ тука: защото гы чухъ да говорятъ: Да идемъ въ Дованъ. И отиде Юсифъ подиръ братія-та си, и намъри гы въ Дованъ. И тѣ като го видѣхъ отъ далечъ, прѣди да приближи при тѣхъ, сдумахъ ся противъ него да го убиѣтъ. И рекохъ помежду си: Ето, иде онзи съновидецъ. Елате сега, и да го убиемъ, и да го хвърлимъ въ единъ отъ ровове-тъ, и ще речемъ: Лошъ звѣрь го изѣде: и ще видимъ що ще да излѣзе отъ сънища-та

му. И като чу Рувимъ, освободи го отъ рацѣ-тъ имъ, и рече: Да го не убиемъ. И рече имъ Рувимъ: Да не пролѣте кръвъ: хвърлѣте го въ този ровъ, който е въ пустынь-тъ, и ракъ да не турите на него: за да го освободи отъ рацѣ-тъ имъ, и да го върне на бащъ му.

И когато дойде Юсифъ при братія-та си, съблѣкохъ отъ Юсифа срачицъ-тъ му, пѣстръ-тъ срачицъ, която бѣше на него. И зѣхъ го, та го хвърлихъ въ ровъ-тъ: а ровъ-тъ бѣше празденъ; нѣмаше водъ. Послѣ сѣднѣхъ да ядѣтъ хлѣбъ, и като подигнѣхъ очи-тъ си видѣхъ, и ето една дружина отъ Исмаиляны идяхъ отъ Галаадъ съ камилы-тъ си натоварены съ ароматы, балсамъ и смирнъ, и отхождахъ да гы носятъ долу въ Египетъ. И рече Иуда на братія-та си: Каква полза, ако убиемъ брата си, и скриемъ кръвъ-тъ му? Елате да го продадемъ на Исмаиляны-тъ: и рака-та наша да не бѣде върхъ него: защото е нашъ братъ, наша плѣтъ е. И послушахъ го братія-та му. И като минѣхъ Мадіамскы-тъ тър-

говци, извлѣкохъ и извадиохъ Иосифа изъ ровъ-тъ, и продадохъ Иосифа, за двадесеть сребърници, на Исмаиляны-тъ: и тѣ заведохъ Иосифа въ Египетъ. А Рувимъ ся върнѣ въ ровъ-тъ, и ето, Иосифъ не бѣше въ ровъ-тъ: и раздра дрехы-тъ си. И върнѣ ся при братія-та си, и рече: Дѣте-то нѣма: а азъ, азъ дѣ да идѣ?

Тогазъ зѣхъ Иосифовѣ-тъ срачицѣ, и заклахъ ярецъ отъ козы-тъ, и натопихъ срачицѣ-тъ въ кръвь-тъ: И пратиохъ пѣстрѣ-тъ срачицѣ, и принесохъ ѣх на отца си, и рекохъ: Намѣрихмы това: познай сега, да ли е срачица-та на сына ти, или не. И той ѣх позна, и рече: Срачица-та е на сына ми: Лютъ звѣрь го е излѣлъ: несумнѣнно Иосифъ е раскъсанъ. И раздра Иаковъ дрехы-тъ си, и тури врѣтище на чрѣсла-та си, и оплакваше сына си много дни. И станѣхъ всички-тъ му сынове и всички-тъ му дѣщери, за да го утѣшатъ: но не щѣше да ся утѣши, и думаше: Съ оплакуваніе-то си ще слѣзѣ при сына си въ гробъ-тъ. И плака го баща му. А Мадіамяны-тъ го продадохъ въ Египетъ, на Петеврія, дворникъ Фараоновъ, начальникъ на тѣлохранители-тъ.” Быт. 37; 12—36.

ПИСМА ЗА МАЙКЫ.

ПИСМО 23.

Благополучіе.

Възлюбленная ми сестро!

Желаніе-то на благополучіе ся намѣрва вкорепено въ вси-тъ Божіи създанія, и сила-та за да го постигнемъ може да земе едно доста голѣмо обработваніе и распространіе. Умъ който има всякога усердіе да придобыва знанія, или съ единъ рѣчь ученолюбіе-то, може да ся сматра като основателна причина на благополучіе-то, защото свободно-то дѣйствіе на умъ-тъ, както и упражненіе-то на тѣлесны-тъ силы, умножава здравіе-то и армоніѣ-тъ на челоуѣческый съставъ. И не малко вниманіе смы длѣжни да полагамы и въ това дѣто да обучавамы *общественны-тъ* чувства, и да обработвамы пріятелство-то.

Не малко спомага на благополучіе-то и обичай-тъ да пригледувамы повече прѣ-

имущества-та на другы-тъ а не недостаткы-тъ имъ. И тѣй трѣба да учимъ дѣца-та си да не осждають строго погрѣшкы-тъ на другы-тъ, но повече да търсятъ причины на удивленіе и на симпатіѣ, и много пакти да гледать и на свои-тъ си сърдца. Нѣжностъ-та на сърдце-то не е (както могатъ нѣкои неразумно да си въобразять) слѣпота на умъ-тъ, нито има нужда да ся бои нѣкой че, ако не съди строго погрѣшкы-тъ на другы-тъ, може да ся има за неспособенъ да ги разбира.

Ако желаемъ да умножимъ благополучіе-то на чада-та си, трѣба да ги учимъ и на търпѣніе-то, и съсъ собственный си примѣръ да ги ръководимъ што да търпятъ искушенія-та, и да показувать християнскѣ любовь и къмъ тѣзи които ги повѣрждать. Всичкы родители желаятъ благополучіе-то на чада-та си, но колко малцина сѣ тѣзи които съдятъ право въ какво състои то! Знаехъ единъ майкѣ, която имаше голѣмѣ добринѣ и любовь, но бѣше на мнѣніе че благополучіе-то и на супругъ-тъ и на дѣца-та ѣ състои само въ чувство-то на вкусъ-тъ. За това ся и вдаде съвсѣмъ на него да угождава, и наистинѣ на трѣпезъ-тъ ѣ ся виждаше голѣма наредѣ и разнообразность; трудове-тъ ѣ бѣхъ голѣми и намѣреніе-то ѣ за добро, но каквы слѣдствія произлѣзохъ отъ това? Едни отъ дѣца-та ѣ станѣхъ раскошны, другы лакомы, и всички изобщо прѣдпочинахъ повече чувства-та а не духъ-тъ.

Друга една майка за да благодари прѣкрасны-тъ си дѣщери, прѣдаде ся на развлѣченія и увеселенія. Тя виждаше за нужды скѣпы-тъ дрехы и драгоценны-тъ камъніе. Не можаше да търпи да гледа дѣщери-тъ си да скѣрбятъ и да ся оплакувать. И тѣй отваряше на мѣжа си ке сѣи-тъ и повече отъ силъ-тъ му и безъ одобреніе-то му. Първа-та ѣ дума бѣше: “Знамъ че обичашъ да гледашь дѣца-та ни да бѣждъ възблагодарены и благополучны, а напротивъ направи ги тъщеславны и ревнивы.

Но повечето, сестро, и въ най благополучно-то домородство непрѣмѣнно днесъ или утрѣ иде часъ-тъ на злополучіе. И никой не е исключенъ отъ нападѣнія-та на утѣсеніе-то, на скѣрбъ-тъ

и на смърть-тж. За това, любезна моя, и докль още всичко около насъ ся вижда свѣтло и ирѣкрасно, нека промышлямы за злочестинж-тж, и така да ся приготвямы нѣкакъ за неѣ. Ако ны притиснѣтъ неочакваны гоненія на честь-тж ни, нека помнимъ че таквъзы случаи докарватъ и ползѣ, понеже истрѣбватъ рждж-тж на лѣнность-тж и на самолюбіе-то, и така спомагатъ да направятъ челоуѣцы-тѣ и по-полезны и по-благополучны. И тѣй въ таквъзы обстоятелства не трѣба да ся давамы на отчаяніе, но да гы приимамы съ великодушіе дерзновенно, като строгъ учитель на чистж-тж мудрость. Може бы да имамы злочестинж-тж да туримъ въ гробъ-тѣ вси-тѣ наши любезны, щото да не остане никой да ны утѣши; и тѣй въ таквъзы еднж скърбъ и злочестинж, когато челоуѣческа помощь не помага въ нищо, дѣ ще опремъ очи за да намѣримъ утѣшеніе? Евангеліе-то показва единственнй-тѣ цѣръ; “Не моя-та, но твоя-та воля да бѣде.” И въ това повиненіе можемъ да бѣдемъ честити и безопасни. Ако можемъ да погледнемъ на небе-то, и съ покаяніе и съ истиннж вѣрж да почувствувамы че рѣка-та на небеснаго Отца ны наказува, тогазы не щѣхмы да имамы никаквъ страхъ защото знаемъ, че не наскърбява своеволно.

Колко привлекателно бѣше сладостно-то и смиренно-то повиненіе на еднж Исландж майкж! “Четыри дѣца ми ся дадохж,” думаше, “двѣ-тѣ сж съ мене, а другы-тѣ двѣ съ Бога. Онѣзи които сж съ Бога, сж по благополучны-тѣ. За тѣхъ нѣмамъ никаквъ трудъ, желяж само щото и тѣзи, които оставатъ при мене да живѣютъ така, щото слѣдъ малко да иджтъ и тѣ при него.”

Голѣма грыжа ся изыскува още, щото дѣца-та да не зематъ неприятны и ужасны идеи за смърть-тж. Желателно е да прѣговарятъ радость-тж на праведнй-тѣ прѣдъ небеснй-тѣ му Отець, дѣто е свободенъ огъ всякой трудъ и тжжж, а не гробъ-тѣ на тѣло-то. Смърть-та трѣба много пѣти да ся докарва на умъ-тѣ имъ и даже серіозно, но прѣди всичко да ся докарватъ прѣдъ насъ религиозны-тѣ и нѣравственны-тѣ обстоятелства на този прѣдметъ, а не природни-тѣ страхове чрѣзъ които въображеніе-то лесно може да ся смири.

Ако дѣца-та иматъ природно страховиво и неврическо сложеніе, или ако, по злополучіе, ся впечатахж въ тѣхъ страхове отъ които быхмы поискали да гы прѣдпазимъ, то пакъ имамы много срѣдства за да гы повърнемъ да дойде умъ-тѣ имъ въ здраво състояніе, но това трѣба да стане съ еднж начинъ по добъръ отъ обыкновеннй-тѣ. Ако ся въспротивимъ на дѣте-то прямо за да го поправимъ отъ страховивость-тж му, или отъ страхъ-тѣ койго има въ тъмнинж-тж, или отъ вѣрваніе-то му въ вѣды и самодивы и држ. то повече быхмы утвърдили исты-тѣ злины, отъ които желяемъ да го отървемъ. Ако на примѣръ, нѣкое дѣте ся бои отъ тъмнинж-тж, трѣба да направимъ слѣдующее-то заблѣжваніе; ако страхъ-тѣ му е истиненъ, не трѣба да го оставямы безъ свѣщъ, додѣто или отъ възраст-тѣ, или съ друго нѣкое срѣдство да ся поправи отъ това зло; но ако познаемъ че дѣте-то движимо отъ природнж злинж, или отъ упорство, не рачи да остане въ тъмнинж-тж, тогазы трѣбва да ся постараемъ да надвѣемъ на тѣзи негоуѣ злинж, и никакъ да го не оставямы на волюж-тж му.

Най послѣ има да приложж че трѣбва да ся стараемъ, додѣто дѣца-та ни сж здравы, да имъ давамы щитъ противу страданія-та на които подлежи животъ-тѣ, сирѣчь противу случаваны-тѣ всякой день по малко скърби и утѣшенія, отъ които нито тая най честита дѣтска възраст не е свободна, и тѣй да гы приготвямы за най голѣмы-тѣ испослѣ бѣды на живота имъ. Трѣба да осждамы обыкновение-то дѣто да плачжтъ и да выкатъ при всяко малко зло, което бы имъ ся случило; и когато правимъ всичко що можемъ да гы утѣшимъ въ болестъ-тж имъ, да гы облегчавамы и да гы забавямы, нужно е още (ако и да е скърбно за насъ) да съединявамы и рѣшителность съ нѣжность-тж; защото, ако или отъ прѣкалено снисхожденіе, или отъ голѣмж-тж си симпатіѣж ослабывамы умъ-тѣ имъ, или развращавамы расположеніе-то имъ, по тозы начинъ умножавамы страданія-та имъ, и въобще мыслѣж че е нужно да ся съединява съ нѣжны-тѣ ни грыжи и нѣкое ограниченіе за добро-то на чада-та ни, толкозы въ болестъ-тж имъ, както и въ здравіе-то имъ. Нужно

е още да ги обучаваме да прииматъ съ благодареніе всяко цѣленіе, и да не ся боятъ отъ него както да имъ ся вадятъ зѣби да имъ ся турятъ пѣвицы, кога е нужно, да зематъ цѣрове и другы таквызи. Мнозина сж отъ природж-тж подарены съ такавж силж, която ги прави способны да посрѣщатъ съ несравненно улесненіе неправилности-тж и искушенія-та на живота; но другы трѣбва да придобыжтъ такавж добринж съ много мжкы и ежедневно упражненіе. Наистинж достословно забѣлжваніе е, че “здравіето трѣбва да е приготвленіе за болѣсть-тж, и благополучіе-то за злополучіе-то.” И тѣй трѣбва да ся стараемъ да придобиемъ тишинж на духъ-тж, и силж за да владѣемъ себе си, и колкото можемъ да прѣдаваме тѣзи прѣимущества и на чада-та си, да бждемъ всякога тихы, усердны да употрѣбяваме нужды-тж цѣленія, безъ да ся вдаваме на внезапны безпокойствія и смущенія, нито да слѣзвамы до врѣдителинъ обычай да выкамы, и да малодушествуваме въ разны случкы съсъ чеда-та, нито да докарваме като извиненіе за таквыз нѣща, слабостъ-тж на нервы-тж и држ. Това днесъ ся докарва всякога като прикрываніе на слабости-тж, които трѣбаше повече да осжждамы и именно да истрѣбаваме нежели да оправдаваме или да прощавамы.

Желателно нѣщо бѣ што родители-тж и всички на които е повѣренна грыжата на младенцы-тж, да ся учатъ самы какъ да ся докарватъ въ внезапны-тж болѣсти и опасности, на които подлежатъ повечето дѣца-та, както, бодежи-тж, извѣхванія-та, сливицы-тж, раны-тж, исприщенія-та, изгоренія-та и другы таквызи, што да познаватъ какво да правятъ тутакъ си, ако бы ся случило таквжозъ нѣщо на чада-та имъ.

Бжди ми здрава.

Сестра ти Иринка.

За извършваніе на голѣмы работы нужна е много распаленна-та ревность; но за да станжтъ трайны извършванія-та, трѣбва да ся придружаватъ съ много знаніе и разумность. — *Корай.*

На лошъ человекъ клеивж-тж пиши ѣж на водж-тж.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ЦАРУВА ГОСПОДЬ.

- 1 Царува Господь Іеова,
Прѣстоль-тж му възвышенъ е;
И неговы-тж облѣкла
Сж свѣтлость и величіе.
- 2 Божія-та слава е во вѣкъ
И толко силно тя бльщи,
Око на смъртенъ человекъ
Не може неж да стърпи.
- 3 Гърмеж-тж на онжъз ржж
Съсъ страхъ допълня всичкый свѣтъ;
За вардене на правдж-тж
Неговъ-тж гнѣвъ и сждъ стоятъ.
- 4 Прѣзъ древи неговы дѣла
Прѣмудрость-та му ся яви,
Лукавы намѣренія,
Кроежи адскы той смути.
- 5 Всесилна и прострѣна е
Ржка-та на Сіонскый Царь,
И ще испълни волѣж-тж
На тозъ всемирный Господарь.
- 6 Властитель славенъ както е,
Крѣпкый Израилевъ, Богъ Творецъ,
Даль може да ся наречѣ
Пріятель мой и мой Отецъ?
- 7 Ей, Той ми вѣрно обѣща,
И знамъ че вѣренъ ще стои:
Ты вѣчно, о душе моя,
Сърдечно Господа хвали.

КОГА Е НѢКОЙ ДОВОЛНО БОГАТЪ?

Когато бѣхъ дѣте, единъ старъ человекъ ся потруди да мя поучи нѣщичко за свѣтъ-тж. Единъ день, помнѣж, предложѣ ми слѣдующе-то попытваніе: Кога е нѣкой довольно богатъ? Когато има хылядж жытицы, отговорихъ азъ. Не, рече той. — Двѣ хыляды ли? — Не. — Десетъ хыляды ли? — Не. — Двадесетъ хыляды ли? — Не. — Е, сто хыляды, рече азъ, съ увѣреніе че ще чуѣж вече, Ей. Но понеже пакъ отговори, не, казахъ му че не могж да получж кой е, и помолихъ го да ми обади. Тогази той съ голѣмж важность ми рече: *когато има малко нѣщо повечко отъ колкото има.*

Притежатель на вѣстника и на печатницж-тж
А. Минасіанъ, у Джамлж-ханъ.